

Arrest

**nr. 50 880 van 8 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 2 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KARSIKAYA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 20 januari 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 juni 2010 beslist de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name zijn geboorteakte, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een aanvaardbaar identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Wat betreft de beroepsidentiteitskaart, kan verwezen worden naar de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b), die stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn. Betrokkene legt tevens een rijbewijs voor. Een rijbewijs toont echter enkel aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, toont een rijbewijs niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan immers enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart.

Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam A., A. (...) en nummer (...) bevat een paspoort met nummer (...) en identiteitskaart dat in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam A., A. (...) voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een vereist identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht in samenhang met de motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij citeert de bestreden beslissing en stelt dat zij haar bovengenoemd paspoort verloren heeft, en een nieuw paspoort aangevraagd en gekregen heeft bij de bevoegde Algerijnse diensten. De verzoekende partij stelt dat ze vervolgens een aangetekend schrijven heeft verzonden aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 augustus 2010 waarin onder andere het nieuwe paspoort “als bijkomend attest” werd gevoegd. Bijgevolg is de bestreden beslissing foutief gemotiveerd. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan is. Hierop geeft de verzoekende partij uitleg omtrent het zorgvuldigheidbeginnel.

2.1.2. De verwerende partij citeert uit de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006. De verwerende partij stelt dat in casu de verzoekende partij niet vrijgesteld kan worden van de verplichting om identiteitsdocumenten voor te leggen aangezien, zoals in de bestreden beslissing werd uiteengezet, zij geen motivering voorlegt die toelaat om haar vrij te stellen van de voorwaarde gesteld in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Voorts wijst de verwerende partij erop dat de bestreden beslissing op 16 juni 2010 genomen werd en dat er bijgevolg geen rekening kon gehouden worden met documenten die slechts op 10 augustus 2010 neergelegd werden. Op het moment van het nemen van de beslissing waren deze documenten de verwerende partij immers niet bekend. Op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd was de verzoekende partij enkel in het bezit van een geboorteakte, een beroepsidentiteitskaart en een rijbewijs, documenten die tot op

heden niet aanvaard worden als identiteitsdocumenten, zoals voorgeschreven in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hierop citeert de verwerende partij nogmaals de bestreden beslissing.

2.1.3. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), bij de beoordeling ervan, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De Raad stelt vast dat in de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel verwezen wordt naar buitengewone omstandigheden en naar elementen die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Er werden evenwel geen elementen aangebracht die aantonen dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid was om identiteitsdocumenten te verwerven in België en zij legde geen afschrift neer van haar nationaal paspoort of haar identiteitskaart.

De verzoekende partij legde enkel een kopie van haar rijbewijs neer, een geboorteakte en een beroepsidentiteitskaart. In haar verzoekschrift weerlegt de verzoekende partij dit niet. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij enkel dat op het moment van de aanvraag zij haar paspoort verloren had, dat ze een nieuw paspoort aangevraagd heeft en dat ze vervolgens dit paspoort per aangetekend schrijven aan de verwerende partij overgemaakt heeft op 10 augustus 2010. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing op 16 juni 2010 genomen werd. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met dit stuk, daar het pas na de bestreden beslissing werd overgemaakt.

Uit de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, n° 2478/001, 33-34) en de Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (*BS* 4 juli 2007) wordt met betrekking tot de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde het volgende gesteld: *“In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden.”* Een rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht dat een rijbewijs, indien dit voorgelegd werd, niet kan aanvaard worden als een identiteitsbewijs. Ook een geboorteakte en een beroepsidentiteitskaart zijn noch een internationaal erkend paspoort noch een gelijkgestelde reistitel noch een nationale identiteitskaart en derhalve geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de verzoekende partij niet voldeed aan de door de wetgever, in dit artikel, voorziene ontvankelijkheidsvereiste.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt geen miskenning van de materiële motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Wat betreft de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegde, merkt de Raad op dat hij, in het voorliggend geschil, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet allemaal aan de verwerende partij overgemaakt ten tijde van de aanvraag, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN